

Sygn. akt III AUa 1452/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział III

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jacek Witkowski
Sędziowie:	SSA Elżbieta Kunecka (spr.) SSO del. Ireneusz Lejczak
Protokolant:	Monika Horabik

po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku E. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o emeryturę z tytułu pracy w szczególnych warunkach

na skutek apelacji E. W.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Opolu

z dnia 19 lipca 2011 r. sygn. akt V U 1182/11

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca E. W. odwołał się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 11 maja 2011 r., którą organ rentowy odmówił mu prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Wyrokiem z dnia 19 lipca 2011 r. Sąd Okręgowy w Opolu odwołanie to oddalił.

Rozstrzygnięcie to Sąd oparł o następująco ustalony stan faktyczny:

Wnioskodawca E. W., urodził się w dniu(...). Nie pozostaje w stosunku zatrudnienia, nie jest członkiem OFE.

Wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. posiadał ogólny staż ubezpieczeniowy w wysokości 30 lat, 2 miesiące i 8 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

W dniu 16 lutego 2011 r. złożył do ZUS Oddział w O. wniosek o emeryturę.

Decyzją z dnia 11 maja 2011 r. organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych wskazując w uzasadnieniu, że nie udokumentował wymaganego stażu 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Do pracy w warunkach szczególnych ZUS nie zaliczył okresu pracy w Przedsiębiorstwie (...) w O..

Wnioskodawca pracował w Przedsiębiorstwie (...) w O. od 1.01.1971 r. do 31.12.1991 r., początkowo na stanowisku starszego technika ds. przygotowywania i rozliczania usług instalacyjno - budowlanych, a od 26.04.1973 r. jako instalator wodno-kan. i c.o.

Przedsiębiorstwo (...) zajmowało się przede wszystkim remontami kapitalnymi obiektów budowlanych takich jak pawilony handlowe, restauracje, hotele. W obiektach tych grupa, w której zatrudniony był wnioskodawca wykonywała wszelkie instalacje. Przy typowym remoncie najpierw demontowano stare instalacje wykuwając je z murów i tnąc je palnikami, a następnie montowano nowe instalacje, stawiano kocioł, podłączano go do instalacji. Instalacje wodno-kanalizacyjne robiono z żeliwa i rur cynkowanych. Rury cynkowane montowano na połączeniach gwintowanych, takich rur nie spawano. Roboty spawalnicze, które należało przy tych remontach wykonać robił głównie wnioskodawca, bo on najlepiej spawał. Spawanie w ciągu dnia zajmowało mu około 50% czasu prac, a jak pracował na warsztacie, to nawet do 8 godzin dziennie.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał odwołanie za nieuzasadnione. Zarówno w świetle zachowanych dokumentów dotyczących zatrudnienia wnioskodawcy, jaki i zeznań wyżej wymienionych świadków stwierdzić należy, że w okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w O. wnioskodawca nie pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowiskach wymienionych w wykazie A stanowiącym załącznik do w/w rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983 r. Z zachowanych angaży jednoznacznie wynika, iż wnioskodawca pracował początkowo na stanowisku starszego technika ds. przygotowywania i rozliczania usług instalacyjno - budowlanych, a od 26.04.1973 r. jako instalator wodno - kan. i c.o. Grupa, w której pracował wnioskodawca zajmowała się głównie wykonywaniem takich instalacji w remontowanych obiektach. Wprawdzie z zeznań świadków wynika, iż prace spawalnicze, których konieczność wykonania niewątpliwie pojawiała się na każdym etapie prac, wykonywał głównie wnioskodawca, to jednak zajmowały mu one około 50% czasu pracy. Wykonywanie prac spawalniczych w takim wymiarze czasu pracy, jak to czynił wnioskodawca nie uprawnia do otrzymania emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, nie spełnia wymogów powołanego rozporządzenia. Prac instalacyjnych, które wykonywał wnioskodawca zdaniem Sądu nie można również zakwalifikować do prac wymienionych w wykazie A, w Dziale V (w budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych) pod poz. 1. Zaskarżona decyzja jest zatem prawidłowa.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego złożył wnioskodawca, zarzucając naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię wykazu A w dziale V poz. 1 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze poprzez błędne przyjęcie, że do prac wykonywanych w warunkach szczególnych w rozumieniu tego rozporządzenia zaliczyć można tylko takie roboty wodnokanalizacyjne, które wykonywane były w głębokich wykopach, jak również niewłaściwe zastosowanie przepisów art.32 ust. 2 i art. 184 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń poprzez błędne przyjęcie, że wnioskodawca nie spełnia wszystkich przesłanek nabycia prawa do wcześniejszej emerytury ze względu na nieudowodnienie co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i przyznanie mu prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych,

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja wnioskodawcy jest bezzasadna.

Wnioskodawca urodził się 3 kwietnia 1951 r.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem (ust. 2).

Wnioskodawca swoje roszczenie wywodził z treści art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Warunkiem uzyskania przez ubezpieczonego prawa do emerytury w oparciu o art. 32 ust. 1 powołanej ustawy w związku z § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. 8, poz. 43) jest wykazanie, iż spełnia on następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiety i 60 lat dla mężczyzny i ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach wymienionej w Wykazie A, stanowiącym załącznik do powołanego rozporządzenia. Praca w szczególnych warunkach musi być wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył wykazania przez wnioskodawcę wymaganego powołanym przepisem stażu pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy odmówił wnioskodawcy zaliczenia do okresów pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w O. w okresie od 1 stycznia 1971 r. do 31 grudnia 1991 r.

Sąd Okręgowy po przeprowadzeniu postępowania dowodowego uznał stanowisko organu rentowego za słuszne, wskazując, iż wnioskodawca nie wykonywał pracy na stanowisku spawacza, wymienionej w Dziale IV wykazu A Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. pod poz. 12 stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, natomiast pracy montera instalacji wodnokanalizacyjnych, o jakiej mowa w Dziale V wykazu A poz. 1, nie wykonywał w głębokich wykopach.

Wnioskodawca we wniesionej apelacji nie kwestionuje ustaleń Sądu Okręgowego w zakresie niewykonywania pracy spawacza stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, jak również niewykonywania robót instalacyjnych w głębokich wykopach. Swoje zarzuty odnośnie wadliwej odmowy zaliczenia spornego okresu pracy do pracy w warunkach szczególnych opiera wyłącznie na własnej interpretacji rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. podnosząc, iż pracą uprawniającą do nabycia uprawnień emerytalnych w obniżonym wieku emerytalnym jest praca na stanowisku montera instalacji wodnokanalizacyjnych, które w ocenie wnioskodawcy nie muszą być prowadzone w głębokich wykopach.

Taka interpretacja rozporządzenia jest chybiona. Zgodnie z wykazem prac uznawanych za pracę w szczególnych warunkach, w wykazie A, w Dziale V - prace w budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych, pod poz. 1 wymienione zostały roboty wodnokanalizacyjne oraz budowa rurociągów w głębokich wykopach. Wykładnia tej pozycji wykazu tak w orzecznictwie jak i w doktrynie nie budzi żadnych wątpliwości interpretacyjnych. Spójnik "oraz" (podobnie jak "i") oznacza koniunkcję, a zatem wymóg prowadzenia prac w głębokich wykopach dotyczy zarówno budowy rurociągów jak i robót wodnokanalizacyjnych. Oznacza to, iż wyłącznie wykonywanie robót wodnokanalizacyjnych w głębokich wykopach stanowi pracę uprawniającą do obniżenia wieku emerytalnego.

Tego rodzaju prac, jak wynika z ustaleń Sądu Okręgowego, niezakwestionowanych przez wnioskodawcę, E. W. nie wykonywał.

Tym samym sporny okres pracy nie może zostać zaliczony do pracy w warunkach szczególnych.

Niezaliczenie wnioskodawcy pracy w okresie od 1 stycznia 1971 r. do 31 grudnia 1991 r. do prac wykonywanych w szczególnych warunkach uniemożliwia przyznanie wnioskodawcy świadczenia emerytalnego na podstawie art. 32 ust. 1 ustawy.

Z tych względów Sąd Apelacyjny uznał, że wyrok Sądu Okręgowego, oddalający odwołanie wnioskodawcy od zaskarżonej decyzji jako trafny, nie może zostać zmieniony.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny orzekł o oddaleniu apelacji na mocy art. 385 kpc.

R.S.